Ой із моря із глибокого
Крута скеля піднімається;
Проміж хвилями одним одна
Та й у бурю не хитається.

Поверх каменя сіденького
Молоденький в'яз видніється;
Він росте-цвіте одним один,
Самотній він зеленіється.

І рибалочка самісінька
І снується, і виспівує;
На зелений в'яз прилітує,
Діточки свої провідує.

Любо самотнім жить на світі,
Скеле, в'язе і рибалочко...
Любо, любо... коли се гень-гень
Налітає чорна хмарочка.

Буря-хвиля розходилася
І на камінь напустилася;
Розхитався, розшатався він,
З ним зелений в'яз пішов на дно...

І рибалочка снувалася,
Поки дуже притомилася
І в водицю опустилася,
Відтіля вже не верталася...

Хай же я вам нагадаю,
Гей, ви, самотні співці,
Що нікчемнії для краю
Всі самотнії співці!

Той пустився в синє море,
Той на темний чужий край;
Мов не вчули (щоб їм горе!),
Що мовляв розумний цар.

Є в нас віра, цар і мова
І чимало нас, словен,
Все своє в нас... ну, чого вам
Ще шукати в бусурмен?

Гей ви, злітайтеся, хлопці-співці:
Голосніше заспіває стая!
Край не малий в нас, великий в нас цар!
Щоб була ж і пісня голосная!

Станемо корнем на рідній землі,
Міцно, лісом, нас не скине око!
Тільки брехню чужина прокричить,
Гряне пісня із Русі широко!

Скелями-валом врости б нам, співці!
Були б ми царству вал замість плотини:
Нечисть, як вродиться в нашій землі,
Не пустив би в край наш із чужини.